

מסורת הש"ס

(א) ז"ל (דמחל)
(ב) [חוספתא דעוקין
(ג) [ר"ג, א] [עין חוס' נדה
(ד) ד"ה שזרען, (ד) [לעיל
(ה) עוקין,
(ו) פ"ב מ"ט, (ז) כב"א ליתא
"שהוא טומאה דרבנן",
(ח) [לעיל לה:], (ח) כ"א או
שכינתו וגירסת ר"מ אי נמי
ס"ל דכ"ע אין על להכשר
וכשניתן הדם עד להכר
(י) וכו', (ט) [עין מח"ט טבול
יום מ"ש סס:],

גליון הש"ס

גמ' צריכות הכשר שני.
עין נדה דף נ' ע"א חוס'
ד"ה שזרעו: רש"י ד"ה
ומהדר וכו' שהוא מומאה
דרבנן. תמוה לי הא ט"י
הוא טמא לאוריייתא לפסול
תרומה בנגיעה. עין סוטה
דף כח ובחוס' שם והו"ל
לרש"י לומר דט"י קליש
טומאתו וצ"ע גדול:

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה ואם לאו
וכו' במס' יומא. ג"כ אין זה
במסכת יומא ונ"ל שהוא
ט"ס ונ"ל במסכת טבול יום
פ"ג מ"א :

העור והרוטב פרק תשיעי חולין

קבת.

עין משפט
נר מצוה

עַד אַ מַי פֿון מַהֲלֹכֹת
טוֹמַאֲת אֹרְכֵינן הַלְכָה
ט וּפְסָק כַּחֲמִישִׁים:
עַד בַּ מַי פֿון שֶׁם הַלְכָה
ג [וּפִי"ד הַלְכָה ז']:
ג [מַי שֶׁם פֿ"ב הַלְכוּ]:
עַד דַּ מַי פֿון שֶׁם הַלְכָה
ט:

לעזי רש"י

קרישפיל"א. עולש.

שיטה מקובצת

[illegible]

ואם לאו. תצירו טהור ואע"פ שנוגעין זה בזה חין שלישי עושה רביעי בטהורמה. וגבי טבול יום תנינא לה ⁽⁶⁾ מצמכת יומא (דף יט. :). **מוחלפת השיטה.** כאן החליף ר"מ שיטתו אבל צעלמא ס"ל אווח צקטן ואין גדול עולה עמו הרי הוא כמוהו ומדקאמר רבי יוחנן

רבי מאיר אומר "אם אוחו בקטן וגדול עולה
עמו הרי הוא כמורו ואם לאו אינו כמורו
ואמר רבי יוחנן מוחלפת השיטה ומאי
קושיא דילמא שני ליה לר"מ בין טבול יום
לשאר טומאות תניא רבי אומר אחד טבול יום
ואחד שאר טומאות ודילמא לרבי לא שני
ליה ולר' מאיר שני ליה אמר ר' יאשיה הכי
אמר ר' יוחנן לדברי רבי מוחלפת השיטה
רבא אמר ביש יד לטומאה ואין יד להכשר
קמפילגי מר סבר יש יד לטומאה ואין יד
להכשר ומר סבר יש יד לטומאה ולהכשר
רב פפא אמר בהכשר קודם מחשבה
קמפילגי ^ט דתנן ^ז אמר ר' יהודה כך היה רבי
עקיבא שונה חלב שחומה בכפרים צריך
מחשבה ואין צריך הכשר שכבר הוכשר
בשחיטה אמרתי לפניו למדתנו רבינו
^ח עולשין שלקטן והדיחן לבהמה ונמלך
עליהן לאדם ^ט צריכות הכשר שני וחזר רבי
עקיבא להיות שונה בכרבי יהודה מר סבר
לה כמעיקרא ומר סבר לה כחזרה רב אחא
בריה דרב איקא אמר בנתקנת הדם בין
סימן לסימן קמפילגי מר סבר ^י ישנה
לשחיטה מתחלה ועד סוף והאי דם שחיטה
הוא ומר סבר אינה לשחיטה אלא לסוף
והאי דם מכה הוא רב אשי אמר בשחיטה
מכשרת ולא דם קמפילגי בעי רבה בבהמה
בחייה מהו שתעשה יד לאבר תיקו אמר
אביי הרי אמרו ^י קישות שנמעה בעציץ
וגדיליה ויצאת חוץ לעציץ טהורה אמר ר"ש
וכי מה טיבה לטהר אלא המאא בטומאות
וטהור במהרתו בעי אביי מהו שתעשה יד
לחברתה תיקו אמר רבי ירמיה הרי אמרו
המשתחוה לחצי דלעת אסרה בעי ר' ירמיה
מהו

מעיקרא מאכל בהמה אינו מקבל טומאה: **בנתקנה הדס כו'.**
 ודכ"ע אין יד להכשר אבל יש יד לטומאה ופלוגמיהו בשנייה הדס
 על האבר וקמחו בין סימן לקימן: **דס מכה.** אינו מכשיר ודס חללים
 קרוי משקה ולא דס מכה: **רצ אפי' אמר.** דכ"ע יוא"ת ד להכשר והאי
 אבר אית ליה יד דבהמה נעשית ד לאבר א"נ ס"ל אומו בקטן ואין
 גדול עולה עמו יוא"ת הוא כמורו י וכשנייה יד על האבר ולא נתקנה
 קדו מיעלגי ר"מ סבר דס מכשיר והרי הוכשר ור"ע שטעמיה דלמר
 בפרק שני (לעיל לו.) שחטתו מכשרת ולא דס והאי אבר כיון דלא
 מהניא ליה שחטתו להחירו באכילה אפי' דמהניא ליה לטוהריה מידי
 ונלה לא מכשרה ליה לטומאה דטעמא דשחטתו מכשרת היינו משום
 דכיון דמשויא ליה אוכלא לענין היתר אכילה משויא ליה גמי אוכלא
 לענין טומאה והכא ליכא למימר הכי: **צעי רצה כו'.** רצה אוק"ס
 פלוגמיהו לעיל [קס:] דצעי נעשית יד לאבר רצה כו' ר"מ דלמר
 בהמה נעשית יד לאבר ששחטתו לענין הכשר בצייה מרש שטעמיה

רבי מאיר אומר אם אוחו בקמן וגדול עולה עמו. ה"ג כספריס
ובפי' ר"ת ובמסכת טבול יוס (פ"ג מ"ה) אינו כן דגרסינן ר"מ
ואומר אם אוחו גדול וקטן עולה עמו הרי הוא כמוהו רבי יהודה אומר
אם אוחו בקטן וגדול עולה עמו הרי הוא כמוהו ולקח גירסא תימה
מאי פריך הכא דר"מ אדר"מ י"ל ואלא
מסתבר לפרש דר"מ יוחנן דלמך באוחו
בקטן וגדול עולה עמו איילך דר"מ
לא דוקא אלא גם הקטן אין עולה
עם הגדול דלא משמע הכי:

בהמה בחייה מהו שותעשה יר
לאבר. תימה מאי מצעיא
 ליה אי משום דבהמה בחייה לאו בת
 קבולי טומאה היא כל ידות שבעולם
 נמי לא מקבלי טומאה אלא שמכניסות
 ומוציאות טומאה וי"ל דלא דמי לשאר
 ידות דמאי דלא מקבלי טומאה משום
 שאין אוכל אבל בעלי חיים כי נמי
 הוי אוכל כגון בן פקועה איכא למ"ד
 פרק בהמה המקשה (לעיל דף עה.) דלא
 מקבל טומאה: **קישות** שנתעה
 בעציץ והדרירה ויצאה חוץ לעציץ
 שהורה. ואע"ג יא דלמחר בפרק המניא
 גמ' (גיטין כג. ע"ה) חילן בארץ ונפשו
 נוטה בחצוה לארץ בתר עיקרו אזלינן
 התם מרובה עניןו במוקם העיקר
 אבל עיקרו בעצין איז יניקת השמים
 מרובה ואין הנופות יונקות מן העצין:
אלא הטמא במומאמו והטהור
 בטהרתו. ואע"ג דבעצין נקוב
 אמרינן בהמניע (שבת לה:) דלרבי
 שמעון הוי כמחוצר לענין הכשר
 וזרעים ומסתמא הוא הדין לענין
 טומאה הכא ע"י הנקב הוי כמחוצר
 אבל הכא ע"י מה שיוצא לחוץ לאי
 יאה מה שצפנים מחוצר:

הרי אמרו המשתחוה לחצי דלעת
אברה בעי רבי זיורא מהו
שתעשה יד להברתה. לפי שני
צבונטרס דמבעיא ליה אי הוה חזיה
אלא השתחוה לה יד להזייל טומאה
או לא כלום נעשה יד אוכל לאוכל אחר
או לא תימיה דכחלה שמתנין מוכח
דאוכל נעשה יד לאוכל לקמן כולא
של נזלה בחלצה נעשה החלץ יד
אלא צדמהה אם נעשית יד לאצר
הה ראייה להיות יד אצל אם היו שוין
ועוד אחאי נקט דלעת ליבצי בשמי
ונטמאה אחת מהן צבץ ופין לומר
הדאי טמא מידי דהוה לאשרה וקא
להזייל טומאה כיון שהוא מחובר
בעצמן דאכתי אחאי נקט דלעת לימא
שון ראשון שפירש צבונטרס דבעי אם
נעשית יד לחיי האחר הואיל ופין ראי
שפין יכול להאצילו לאחרים אינו אוכל
צבלות טומאה לפי שאין ראיות לאכילה
מיה הוא אצל דבר אחר גורס לו שאין
יכול לעיל גבי צדמה בחייה מהם כו'.

יחזק' דמקבלין טומאה במקומן ואם נגע טומאה בזהמה מהו שטעשה
ממנו לא הו' או דלמא נהי דלאהי גופה טהורה ד' לאכר מיהא הו'א כי
א' טומאה אע"פ שאין עמם בלא בשר מקבל טומאה. **קישוש שטעשה**
ימה טמאה הרי היא בטומאתה ואם הגדילה ורילאה נופה לחזן ונוטה
שבעציל לפי [אשכחריס ויוניקן מן הנוף הנוטה חזן לעציל:] **הטמא**
נוף שי"א לחזן ויונקת מריח הארץ דרך אויר כמחוזר וטהורה: **לר"ש**
י' דלעם אסרה. בזהנה משום עבודה זרה ולר"ש איסורי הנאה אין
[א:] דבעינן ישיאתה יכול להאכילו לאחרים והא' הדלעת איסורי הנאה היא
ה מטמאה כשר [שבת פג:] שנאמר (דברים ו) שקץ תשקצו ולר"ע מטמאה
כן היא כדאמרין בפרק ר"ע (שבת פג:) וקרא אסמכתא צלמלא הו':
מהו

להכניס ולהוציא טומאה היבא דהוכשר במים לאחר לדלונו דלמרינן במה
ד להציא טומאה לאכר מי אמרינן כיון דבעלי חיים לא מקבלי טומאה
היכי דלמרינן גבי עטם דבשר ואוכל עליו שהוא יד לבשר להכניס ולהוציא
בעצמו. שאינו נקוב כתלושה דמיה ומקבלת טומאה כאשר אכולין או שה
על הארץ ויונק מרים הארץ דרך אויר כמחזור דמיה וטברה כל הקצק
בטומאתו. מה שבחוק העצין מקבל טומאה לפי שהוא כתלוש: והטבור.
מה שישעשה נוף הטבור יד לקישות להציא לה טומאה: והשפוח
ממאין טומאת אכולין דנפקא ליה למען (קטע). מכל הטובל אשר יאכל
והוא לא טומא טומאת אכולין והכי נקובין יוצאה לה מגופה דהא עצובה
כנדה [שבת פב.] שנאמר (ישעיה ג') תזרע כמו דוה מיהו הדיא טומאה ד

מהו